

Μια μέρα με μάθημα στο μουσείο

Ήταν στ' αλήθεια απρόσμενο! Δεν ήταν η πρώτη φορά που η κόρη μου, στην Τρίτη του Δημοτικού τώρα, πήγαινε σε εκπαιδευτική εκδρομή με την τάξη της, ήταν όμως η πρώτη που μπόρεσε να μου περιγράψει πού πήγαν, τι είδαν, τι έκαναν και τι έμαθαν. Φαίνεται ότι τη φορά αυτή ήταν επιτέλους κάτι ξεχωριστό! Πήγαν στο Αρχαιολογικό Μουσείο και έμαθαν για τον χαλκό: Την εξόρυξη και την επεξεργασία του, τα χάλκινα σκεύη και εργαλεία που έφτιαχναν κάποτε, το εμπόριό του. Μάλιστα πήραν μέρος και σε ένα θεατρικό σκετσάκι ώστε να τα εμπειδώσουν καλύτερα παίζοντας. Η επίσκεψη ήταν στα πλαίσια της Μουσειακής Αγωγής, που είναι ένα από τα εκπαιδευτικά προγράμματα του υπουργείου Παιδείας, αφορμή επιτέλους και για ένα «μπράβο» από μας στους συντελεστές.

Τα παιδιά έκαναν πολλά μέσα στο μουσείο: Είδαν τα εκθέματα, έμαθαν τη χρήση τους και τη ζωή των ανθρώπων της εποχής, τα σχεδίασαν, έλυσαν αινίγματα και σταυρόλεξα σε ένα καλαίσθητο έντυπο που τους μοιράστηκε, έμαθαν για το τάλαντο και κυρίως πέρασαν όμορφα κάνοντας κτήμα τους πράγματα που αλλιώς, μέσα στην τάξη, είναι ζήτημα αν θα τα θυμούνταν μετά από δυο μέρες. Εκπαιδευτικά παιχνίδια λοιπόν, μάθημα για την Ιστορία και τον Πολιτισμό αλλά και μάθημα για το πώς θα 'πρεπε να είναι το ίδιο το μάθημα. Α, να σημειώσω και τη χορηγία της Λαϊκής Τράπεζας, που δεν αρκείται να μας τα παίρνει μονάχα όπως ξέρουν να κάνουν οι τράπεζες, αλλά μας επιστρέφει και μερικά, κυρίως σε θέματα πολιτισμού.

Κάλλιο αργά παρά ποτέ, μιας και αλλού κάτι τέτοιο δεν είναι νέο. Στο φτωχό Μεξικό λόγου χάρη, στο εξαιρετικό Μουσείο Ανθρωπολογίας, όπως λέγεται το αρχαιολογικό μουσείο της πρωτεύουσας, βλέπεις ομάδες φοιτητών και μαθητών να μελετούν τα εκθέματα, να σχεδιάζουν, να μαθαίνουν. Στο Παρίσι, ο διευθυντής του Λούβρου Ανρί Λουαρέτ περιγράφει στο «Βήμα» τον ρόλο του μουσείου του και σε ένα άλλο θέμα, αυτό της κοινωνικής ένταξης: Σε συνεργασία με σχολεία υποβαθμισμένων κοινωνικά περιοχών, οι μαθητές επισκέπτονται συστηματικά το Λούβρο ώσπου το οικειοποιούνται και στο τέλος της χρονιάς το παρουσιάζουν στους φίλους και τις οικογένειές τους. Οι γονείς συγκινούνται ιδιαίτερα, λέει, ανακαλύπτοντας το μουσείο μέσα από το βλέμμα των παιδιών τους.

Το Λούβρο συνεργάζεται και με φυλακές, λέει ο Λουαρέτ, μαθαίνοντας στους φυλακισμένους την ιστορία της τέχνης και το πώς λειτουργεί ένα μουσείο. Οι κρατούμενοι δουλεύουν επί τόπου στήνοντας μια έκθεση με αντίγραφα έργων, μαθαίνοντας τις σκηνογραφικές και άλλες επιστημονικές λεπτομέρειες για το θέμα. Είναι αλήθεια ότι δυσκολεύομαι να φανταστώ Κύπριους εγκληματίες τύπου Κίτα σαν επιμελητές εκθέσεων, όμως ένα μουσείο μπορεί να είναι σύγχρονο ακόμα και χωρίς να αποκτά καινούργια έργα τέχνης: Δείχνοντας τον επίκαιρο χαρακτήρα των έργων του, όπως λέει ο διευθυντής του Λούβρου, βοηθά τον κόσμο να δει ότι έργα τόσο μακρινά έχουν άμεση σχέση με θέματα που απασχολούν την κοινωνία σήμερα, όπως ο διάλογος των πολιτισμών. Να πώς γίνονται αυτά τα πράγματα αλλού, όχι με απλοϊκά διατάγματα ενός υπουργού Παιδείας. Περιμένουμε λοιπόν να δούμε και τα άλλα κυπριακά προγράμματα αλλά και την ένταξή τους στη θρυλούμενη εκπαιδευτική μεταρρύθμιση.